

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2099/2025
10.12.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић чланова већа, у парници тужиоца АА, из ..., чији је пуномоћник Драган Гашић, адвокат из ..., против туженог „СИМПО ШИК“ д.о.о. Куршумлија, чији је пуномоћник Милена Живић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 88/25 од 28.03.2025. године, у седници одржаној 10.12.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 88/25 од 28.03.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 88/25 од 28.03.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 88/25 од 28.03.2025. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Куршумлији П1 126/23 од 19.11.2024. године, исправљена решењем од 27.11.2024. године, у усвајајућем делу става првог и другог, и у ставу трећем изреке, којом је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете због незаконитог престанка радног односа у висини изгубљене зараде за период од 01.08.2020. године до 13.10.2023. године, исплати појединачно наведене месечне износе, са законском затезном каматом са датумима доспећа до исплате, све ближе опредељено у ставу првом изреке првостепене пресуде, као и да на те износе у корист тужиоца уплати припадајуће доприносе за пензијско и инвалидско осигурање у корист РФ ПИО, здравственог осигурања у корист РФЗО и осигурања за случај незапослености Националној служби за запошљавање, према стопи важећој на дан уплате, као и да му накнади трошкове парничног поступка од 211.390,50 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 18/20 и 10/23 - други закон), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је накнаде штете у висини изгубљене зараде за спорни период, услед незаконитог отказа уговора о раду. Побијаном одлуком, применом материјалног права, одредби Закона о раду и Закона о облигационим односима, потврђена је првостепена пресуда којом је захтев тужиоца делимично усвојен, код чињенично – правне ситуације да је до престанка радног односа тужиоца дошло незаконитим решењем туженог, које је правноснажном пресудом поништено. Незаконитим решењем о престанку радног односа тужиоцу је проузрокована штета у висини изгубљене зараде, чија висина је утврђена на основу вештачења коришћењем података упоредног радника, који су добијени од обрачунске службе туженог.

Имајући у виду природу спора, чињенице утврђене у поступку, начин пресуђења и дате разлоге за своју одлуку, по оцени овог суда, нижестепене пресуде су донете уз правилну примену материјалног права и у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима странака, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Наиме, у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају, одлука зависи од утврђеног чињеничног стања и околности случаја. Ревизијом се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП. Стога, по оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотри правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији туженог.

Из наведених разлога, донета је одлука као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 20.11.2023. године. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 1.300.649,26 динара.

Имајући у виду да се предмет спора у овој парници не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа, у ком случају би ревизија била дозвољена применом члана 441. ЗПП, већ је предмет спора новачно потраживање, дозвољеност ревизије цени се по општим правилима о дозвољености ревизије у имовинскоправним споровима. Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

С обзиром да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић